

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXV

VÍDEŇ, BŘEZEN - DUBEN 1988

ČÍSLO: 3-4

Důkazy O KRISTOVĚ ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

"Nevstal-li Kristus z mrtvých, marné je kázání naše, marná i víra vaše"/1.Kor.15,14/.

Kdybychom si nebyli jisti Kristovým zmrtvýchvstáním, neměli bychom jistotu ani stran jeho pravdomluvnosti, stran jeho učení a jeho božství. Proto je pro naši víru nesmírně důležité, abychom v tomto ohledu neměli žádnou pochybnost.

Nepřátelé Kristovi se vždycky snažili, aby zviklali nebo popřeli, že Kristus vstal z mrtvých.

"Řekněte: V noci přišli jeho učedníci a ukradli jej, zatím co my jsme spali" - to byla rada jerusalemských velekněží strážcům, kteří jim oznamovali,

co se stalo: že "nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil s nebe a přistoupiv, odvalil kámen a posadil se naň. Jeho obličej byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Stráž ze strachu před ním se zděsila a zůstala jako mrtvá"/Mat.28,2/.

Není pochyby o tom, že velekněží věřili tomu, co říkala stráž, - protože si dobře pamatovali, že Kristus předpověděl své zmrtvýchvstání - jinak by stráž dali popravit, jak tehdy bylo zvykem. Místo toho jim dali peníze a ještě je ubezpečili, že "uslyší-li o tom vladař /že usnuli na strážích a nechali tělo Ježíšovo ukrást/, uchlácholíme ho a vás zbavíme nebezpečí"/Mat.28,13/.

Jak jinak by velekněží jednali, kdyby sami věřili zprávě, kterou stráž měla rozšiřovat mezi obyvateli Jerusalema: byli by je potrestali a hned by rozeslali po městě celou chrámovou stráž, aby hledali tělo Ježíšovo a zajali Ježíšovy učedníky, kteří je měli skrývat.

Tím tedy, že dali zapečetit hrob a postavili u něho stráž, a že dali rozšiřovat tak nesmyslnou zprávu /vojáci prý na strážích usnuli/ a místo potrestání jim dali peníze, postarali se velekněží o spolehlivé svědectví o Kristově zmrtvýchvstání.

V té jistotě nám může pomáhat i chování apoštolů, kterým Kristus několikrát předpověděl jak své utrpení a smrt, tak i své zmrtvýchvstání, a kteří přesto nevěřili ani svědectví žen, ani učedníků z Emauz, ba ani skutečnosti, když vzkříšený Kristus stál mezi nimi, takže je musel přesvědčovat tím, že před nimi pojedl kus pečené ryby a trochu medu, aby se přestali domnívat, že "vidí ducha".

Tomášovi pak nestačilo ani svědectví ostatních učedníků, že Ježíš vstal z mrtvých, protože prohlásil: "Neužřím-li v jeho rukou rány po hřebcích a nevložím-li svůj prst místo hřebů a nevložím-li svou ruku v jeho bok, neuvěřím". Tomášovi na štěstí byla dána příležitost přesvědčit se o pravosti Kristova zmrtvýchvstání a slyšet jeho slova: "Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili".

Kristus se potom zjevil nejen pronásledovateli Šavlovi a učinil z něho hlasatele Kristova zmrtvýchvstání, ale během celého trvání jeho Církve se ukazuje nejen vyvoleným světcům, kteří o tom často podali písemné svědectví, ale i "obyčejným" křesťanům ve zjeveních "soukromých".

Pro každého z nás by však mělo stačit svědectví, které je zaznamenáno v bibli, abychom svým životem **vyznávali** víru v Kristovo zmrtvýchvstání a přinášeli hojný užitek.

Příslib nového světa

Když Ježíš skončil poslední večeři, modlil se k Otci: «Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, stejně jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim. Život věčný. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil. A nyní, Otče, ty, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět» (J 17,1-5).

Šimone, spíš?

Je doba zlá, neboť lidé jsou zlí: špatně smýšlejí, špatně jednají. Svět technicky se zlepšuje, lidé nábožensky-mravně zhoršují. Lépe bude, až budou lidé lepší. Mládež za několik let vytvoří budoucnost. Jakou? Může vytvořit budoucnost dobrou: naučí-li se správným zásadám životním a vychová-li se k správnému jednání podle nich. Práce jen a vědění nestačí k spasení lidstva! Co pomůže nejmodernější auto, jestli nespěšdomitý šofér zavíne zabítí a zmrazení těla mnohých?! Co pomůže nejmodernější vyzbrojený tiskací stroj, jestli nespěšdomitý redaktor otraví de zástupů?! Má-li nastati lépe — je třeba pokroku nejen kolem nás, ale pokroku v nás! Rozum vzdělat pravdou víry, vůli vychovat v zákonu dobra a srdce zušlechtit v kráse ctnosti. Nemá stroj opoce, když na jaře nekvete! Mládež, jež otevře květ duše své pravdě, dobru a kráse — je nadějí, ne postrachem budoucnosti! Sláva těm tisícům mladým, kteří pochopili vážnost doby a učinili si heslem: důkladně se nábožensky vzděláti a vychovati. Sport a zábavu nezahrhl — ale jest jim jen osvěžením po práci.

Dnes je málo katolíků sebevzdědomých, protože nevědomých! Mnozí hltají přímo moderní falešná hesla a zásady jako shnilá jablka a otravují se! Zmatek v duši mají, nemají jasno v těch nejdůležitějších otázkách života, nejsou pevní: přeletují jako slepice — kam jim nasypeš, mění kabát — podle valuty zisku. Jsou slepi, nebo mají barevné brýle — nevidí, nebo vidí nesprávně a zabarveně. Na písku postavili dům svého života — ne na skále. Mají dalekohledy, drobnohledy — a přece nevidí, nepoznávají tu nejzákladnější pravdu — Boha — původce veškeré pravdy!

Běda, bude-li se mládež jen bavit a hádat — nepřítel jí vykope hrob! Sekyru ke kořeni stromu štěstí jejímu položí! Nepracuješ na jaře, nečekej úrodu o zních! Mládenče, tobě pravím vstaň — z hrobu nečinnosti k radostné práci, sebevzdělání a sebevýchovy!

2. CO PRO NÁS ZNAMENAJÍ VELIKONOCE ?

Může být, že ta nevěrecká potopa, která komunismem zaplavila naši vlast a okolní země, a přinesla v mnohém ohledu zrušení a odklon od duchovních hodnot, vykoná v jiném ohledu pro království Boží na zemi nečistou, ale užitečnou službu. Může se totiž stát, že potlačením náboženství zároveň zaniknou některé "náboženské" zvyky, které svou starobylostí a navyklostí přikrývaly pravý smysl církevních svátků a oslav.

Naše vlast jistě brzy bude slavit nové duchovní jaro, kdy zasetá semena náboženských a národních mučedníků začnou klíčit a vydají květy a plody očištěné a procítěné víry.

Nebude jistě třeba šmahem zavrhnout zariklé nebo živořící tradice a zvyklosti, pokud se týká projevů náboženského života, ale jejich oživení a vzkršení mělo by se řídit ne tak vnějším pozlátkem jako hlubokým, opravdovým a procítěným poznáním zjevených pravd, které hlásá Církev Kristova.

Nepřejeme si jistě, aby nastalo nějaké překotné "obrazoborectví", pokud se týká našich náboženských tradic, ale měli bychom doufat ve větší důslednost a opravdovost v projevech našeho náboženského přesvědčení. Příklad to snad nejlépe osvětlí :

Mnozí z nás se jistě pamatují, že pro mnohé bylo slavení velikonoce ve znamení nových šatů nebo klobouků, které se okázale nosily při průvodu "na Vzkříšení", v našich mladých představách převládalo "Pálení Jidáše" nad prožíváním "Svěcení ohně", symbolem Krista a Jeho učení, velikonoční "šlehačka" nad radostí z Kristova zmrtvýchvstání, atd.

Slavení velikonoce má upevnit a posílit naši víru, neboť "Nevstal-li Kristus z mrtvých, marné je hlásání naše, marná je i víra vaše". Kristovo zmrtvýchvstání mělo být i konečným důkazem pravdivosti jeho slov a učení. Na vzkříšení svého těla poukázal Kristus, když pravil : "Zbořte chrám tento a ve třech dnech jej zase vystavím". Členové velerady časem porozuměli této předpovědi, protože k jeho hrobu postavili stráž, aby jeho předpověď o zmrtvýchvstání nemohla být simulována.

Pro nás však Kristovo zmrtvýchvstání znamená nejen potvrzení jeho učení, ale zároveň i ujištění o našem zmrtvýchvstání a o věčném životě po smrti. Toto přesvědčení dává našemu životu nový směr, nový obsah. Vzhledem k věčnému životu, který pro následovníky Krista nastane po smrti, nezáleží tolik na darech a uspokojeních, které obdržíme nebo dosáhneme v tomto životě, nýbrž jak se připravíme pro život věčný.

Co je to štěstí?

Štěstí nejsou peníze! Ty jsou »trní, které dusí«! Štěstím samým není zdraví. Kolik zdravých je nevysoce nešťastných a kolik nemocných se v nemoci a bolestech usmívá vnitřním štěstím!

Štěstí je ve svědomí. Když jsem si vědom, že jsem pracoval pro dobro a snažil jsem se, jak bylo v mé moci, tehdy cítím vnitřní uspokojení, že jsem se nezpronevěřil svému úkolu katolika. Cítím štěstí!

Když se snažím upřímně, aby ani nejmenší částka milosti Boží nepřišla nazmar, ale byla plně zužitkována ku prospěchu všech, aby nesla užitek podle svého určení: zásluhy pro věčnou blaženost — tehdy jsem šťasten, byť bych trpěl.

Štěstím je práce pro Boha. Všecko, co je činěno pro slávu, čest Boží, je korunováno odměnou štěstí. Štěstí není hmotné; je vnitřní, jedinečnou odměnou pro duši, když pracovala pro Boha. Je odměnou za práci. Zdarma nikdo je neobdrží. Práce záleží v ochotném plnění Božích příkazů; je nutné vysvětlit se, abychom vždy jednali tak, aby Bůh byl s námi spokojen. Podřídit se zcela vůli Boží, nechat ji s sebou vládnout. — To je práce velice těžká, zvláště tehdy, kdy je dosti nepříjemno konati něco tak, aby byl čin v souladu s vůlí Boží, ježto nás námaha s tím spojená odráží. Touha po štěstí je každému vložena Stvořitelem do vinku. Každý je hledá; je nucen je hledati, ale mnohý bloudí, nezná je, proto je míjí.

Jediné pravé, nepomíjející štěstí je Bůh! Dosáti štěstí tedy znamená přičinění se o spojení se Zdrojem, který je zárukou stálého štěstí, ježto je nezměnitelný. — V tom spojení je nutno troati, upévňovati je, obnovovati vědomí, že jediné štěstí, které nepadá, neprchá, je laskavý, dobrotivý Bůh ve mně! Ostatní všecko je bídná, bezcenná náhražka, propadávající zkáze: kočičí stříbro, lesklý plíšek . . . !

J. V. Tešinovský.

»NIKDY«

Mnozí říkají: už nikdy, a nevědí dne ani hodiny. Říkají: sío let, nebo: na věky, a nevědí, co bude zítra. Co už jsme slyšeli takových vět začínajících slovem nikdy. Nikdy nedopustíme, aby . . . Nikdy se už nestane . . . atd. Víme, jak to vše nakonec končí, protože Hospodin na taková slova odpovídá:

Kdykoliv chci já a nikoliv, kdy chcete vy. Vše na zemi má den svého soudu. To a to město bude rozvaleno, až se naplní jeho čas. To a to město už nikdy nepovstane z prachu. To a to město bude znovu vybudováno za času, který určím.

Kdo říká dnes nikdy, tomu zítra odpovídá hlas Hromu.

A jedna polovina českého přísloví říká: Bůh na věky.

F. Lazecký.

A SBOHEM

Nebyly to ani první šlápoty v městním prachu.

Jestliže však přece někdy zazářily, nebylo to jejich světlo.

Miloval jsem tuto řeč.

A ta, když přinutí mlčící rty, aby se zachvěly, snadno přiměje milence k polibkám, loudají-li se červánkovou zemí, kde zapadá slunce pomaleji než v tropech.

Poezie jde s námi od počátků.

Jako milování, jako hlad, jako mor, jako válka. Někdy byly mé verše pošetile až hanba.

Ale za to se neomlouvám. Věřím, že hledat krásná slova je lepší než zabíjet a vraždit.

K miliónům veršů na světě přidal jsem jen pár slok. Nebyly o nic moudřejší než píseň cvrčků.

To vím. Odpuště mi. Už končím.

(Ze sbírky Morový sloup)

Jaroslav Seifer

Kam jdeš?

Kam, Pane, jdeš? Máš zbičované tělo, koruna z trnů v krvi zdobí čelo a bedra vlekou jakous divnou tíž; to dřeva dvě - ach, Pane, - to je kříž!

Kam, Pane, jdeš, kam neseš břímě svoje, bezmeznou bolest zrači líce Tvoje a údy přetížené umdlévají; kam, Pane, jdeš - kam neseš tíži svojí? »T'am na Golgotu kroky moje míři, kol nepokoj a zmatek divný víří, to hledí lid, jak nesu ortel svůj a za mnou letí kruté« — ukřižuj!«

Pro život z víry — Naděje na vzkříšení těla a život věčný je největší naděje, jakou nám zanechal Kristus. Je to světlo, které je před námi a usnadňuje nám život, utrpení i smrt. Víme, komu jsme uvěřili!

Nezapomeň, že vzkříšení k slávě není slíbeno těm, kteří nebudou podle víry žít. *«Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků»* (Jk 2,26). Také nazapomínej na slova Páně: *«Kdo ji mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den»* (J 6,55). Proto se svatému přijímání říká «záruka věčného života». Je v našem zájmu, přijímat Tělo Kristovo často a dobře. Zkušenost říká, že kdo Jej přijímá často a dobře, snadněji žije dobře, v přátelství s Bohem. Kdo přijímání zanedbává, připravuje se o velikou pomoc, zvyká si žít ve hříchu, ohrožuje svůj šťastný věčný život.

Bůh nás ujišťuje — Lidem nebyla touha po věčném životě vložena do nitra nadarmo. Bůh nás stvořil nikoliv pro smrt, ale pro život. Ujišťuje nás o tom slovem svého vtěleného Syna, který vzkřísil z mrtvých Lazara a při té příležitosti prohlásil jeho sestře Martě: *«Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky»* (J 11,25).

Pán nás dále ujišťuje: *«Všichni, které mi dává Otec, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mne poslal; a jeho vůle je, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den»* (J 6,37-40).

Aby nás přesvědčil, že nejde o prázdná slova, nýbrž o velikou skutečnost, sám vstal z mrtvých:

«Kristus byl vzkříslen jako první z těch, kdo zesnuli. Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho» (1 K 15,20-23).

Vzkříšením mrtvých vyvrcholí Kristův boj proti ďáblu, hříchu a smrti. Lidské tělo bude jiné, než máme teď:

«Všichni budeme proměnění náraz, v okamžiku, kdy se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříseni k nepomíjelnosti a my

Nepotřebujeme vystupovat na nejvyšší vrcholy hor ani nemusíme sestupovat do hlubin oceánů, abychom se přesvědčili o velkolepé kráse stvoření. Stačí nám zahledět se na nejskromnější květinu, pozorovat pohyb vlaštovky, sledovat svou vlastní myšlenku... Vždy narazíme v úžasu na záhadu něčeho nového a zázračného v hmotném vesmíru; potkáme se s tajemstvím života.

Zdá se, že člověk odjakživa nacházel zvláštní radost v hledání odpovědí na nejtěžší otázky. Vytrvale přemítal o nejzáhadnějších jevech a v údivu se skláněl nad jejich ději. Málokdy odolal prastarému pokušení odhrnout závoj nepoznatelnosti. Nedobýval si jen denní chléb; nešatil jen své choulostivé tělo; nestavěl si jen střechu nad hlavou, nýbrž přemýšlel také o smyslu svého života uprostřed vesmíru a hledal povahu a důvody toho, co je.

K otázkám, které vždy dráždily lidského ducha, patří nepochybně i otázka původu života na Zemi. I vy se jí zabýváte, třeba si ji nevyslovujete. I když jste obtíženi starostmi o své povolání, peníze, poslední sportovní události, o cenu automobilu... ptáte se, musíte se ptát, jak je vůbec možné, že něco žije, roste, rodí se a umírá. Cítíte neznámou radost nad zrozením člověka; soužíte se smutkem nad smrtí věrného psa; trpíte smrtí svých přátel; nemáte rádi, když noha hrubě šlape po květinách v zahradě. Co je život, před nímž máme takovou úctu? Odkud se na naší Zemi vzal?

Nebojte se těchto otázek. Stojí před námi. Postavme se jim tváří v tvář!

Profesor Josef Pekař jednou při přednášce vzpomínal na své mládí. Vyprávěl, jak byl, co mlado-boleslavský gymnasista, na výletě a našel se spolužáky peněženku. Bylo v ní trochu peněz a chlapci byli tím přivedeni do rozporu svědomí: nechat si peníze, nebo odevzdat. Mamon byl silnější a proto se rozhodli metat los. Vyhodí šesták a padne-li hlava, peníze odevzdají. Padne-li orel, nechají si je.

Padla hlava. Zklamání všech. Studenti se však rychle vzpamatovali, že se bude házet třikrát. Třikrát padla hlava! Ale tu se do hry s náhodou vložil Pekař.

„Víte co? Budeme házet, jestli ten orel vůbec jednou padne!“

Tu se náhle profesor Pekař uprostřed upamatoval, že učitelův příklad musí být mravně nabádavý a dodal:

„Ale koupili jsme si za to knížky.“

(„Třída se směje.“)

Skutek lásky bez radosti a úsměvu jest jako tordý, suchý chléb bez vody.

Kéž napravím rychle laskaným slovem, projevil-li bych někdy ze slabosti netrpělivost.

Byly doby, kdy byl kostel takřka jediným útočištěm naší spisovné řeči. — Drahé dědictví věků minulých, mateřský jazyk, dochází nejvyššího svého posvěcení tehdy, je-li nástrojem chval Božích, hlaholí-li v posvátných písních a zpěvech. Dbejme o to, aby náš chrámový zpěv byl skutečně důstojný, kéž právě hlasy mládeže bijí stále mocněji a mocněji o klenby našich chrámů, vyzpíváme před oltáři Beránkovými pokornou prosbu: „Ušetř, Pane, ušetř lidu svého“ a kéž nikdy neochabne píseň naděje, že se brzy volně rozeznívá chvalo zpěv: Tobě, Bože, chvála a dík!

Když jsem se vrátil z práce, měla ještě dobrou náladu. Při polévce jí zářily oči, pak jiskry pohasly a na tváři se jí roztáhly mraky. Vůbec neposlouchala, co jí povídám o obtížích v práci. Otráveně, mlčky uklidila nádobí ze stolu. Slyšel jsem, jak je v kuchyni hlučně umývá a uklízí.

Sedl jsem k novinám. Přistihl jsem se, že čtu, ale nevímám. Proč se nezajímám o mé obtíže? Divné! Ani jsem nepostřehl, že se vrátila do pokoje.

"Kolik je hodin?" zeptala se trochu vlídnějším hlasem.

"Máš troje hodinky," odsekl jsem, "snad jsou aspoň jedny v pořádku!"

Otočila se na podpačku. Slyšel jsem, jak se v přední obláká. Pak hlučně praskly dveře. Tak hlučně, že z přiborníku spadl kovový koňáček.

Zvedl jsem koňáčka a zamyslel se. Moje žena je pohledné stvoření. V poslední době se zvlášť pečlivě obléká. Přistihl jsem ji před zrcadlem. A jak listuje v módních časopisech. Hrome!

Což ty účty za šaty v poslední době? Pro koho se parádí? Pro mne jistě ne! Ví, že ji mám rád, i kdyby chodila v hadrech a měla křivý nos. Pro koho tedy?

Zapomněl jsem na své starosti a začal listovat v mozkových buňkách. Můj důvěrný přítel Honza? Světlovlasy krasavec, sportovec, ideál žen od třinácti do devadesáti? Ale je zasnoubený, za měsíc má svatbu. Jeho nevěsta je manželčina kamarádka. Ne.

Jirka také nepřichází v úvahu. Je o dvacet centimetrů menší než moje žena.

S kamarádovou manželkou by si nezádal, má pevné mravní zásady. A ženy ho nezajímají.

Přešel jsem několikrát pokoj. Roztržitě jsem bubnoval prsty na okno a najednou jsem si všimnul, že je neobyčejně pečlivě uklizeno. Je to něco nového - nebo se u nás všechno leskne čistotou už delší dobu? Nevěděl jsem. Nevímám jsem to. Ale zročila se mě úzkost.

Slyšel jsem, že než svědomitá manželka opustí muže, všude vzorně uklidí. Je to pravda? Vyšel jsem na balkon. Kolem dokola kytky, na zemi v krabíčkách zelenina, v koutě pytel s odpadky. A složené lehátko. Na stoličce kniha. Maně jsem ji vzal do ruky: "Jak získat a udržet náklonnost muže," četl jsem. Kterého muže? KTERÉHO MUŽE?

Teď už jsem neřekl "hrome!" Už jsem řekl: "Bože můj, Bože můj!" Z osmého poschodí jsem viděl hlavy, kutálející se po chodníku, mízející v obchodech a zase se vynořující, některé s kočárky. Kočárky! Snad ji hněte, že nemáme dítě? Jsme spolu pět let. Už nebo teprve?

Pět let! Prý jsou to nejkritičtější léta. Začínají hádky, rozpadají se manželství. Zamrazilo mě v zádech, na čele mi vystoupil pot. Mně se naše manželství líbilo. Jí snad ne, snad si vyhlédla jiného. Ale koho, koho? A proč? Uduším všechno, co jí na očích vidím. V poslední době jsem ovšem nevrlý. Ten starý paprika, přednostka, je čím dál senilnější. Zakroutil bych mu nejraději krkem, ale není to dovoleno. Také nesnáším pohled na krev. Za měsíc jde do důchodu, tak se na nás vyžívá, peskuje nás jako malé kluky. Podráždění jsme všichni.

Kdo to s ním má vydržet!

A kdo to má vydržet se mnou? Jsem také podrážděný. Klesl jsem na pohovku a nervózně přebíral prsty. Osm hodin. Devět. Deset. Jedenáct. Pro Boha! Snad opravdu neutekla? V duchu jsem viděl hotelový pokoj, růžové světlo, cizí pánské pyžamo... Nebo si něco udělala? Skočila do řeky? Snad právě pluje její tělo, bílý obličej na hladině, směrem k přístavu... Ne!! Začal jsem se podvědomě modlit. Ne, jen to ne! Ať raději uteče, ale ať neumírá! Může se vrátit, ví, že ji mám rád... Bože... Prosím!

Přeslechl jsem vrznutí dveří, ale spatřil jsem v temnotě světlý proužek z ložnice. Vyskočil jsem, klopýtl o židli, porazil stůl a otevřel dveře.

Manželka se obrátila, sevřela rty a praskla dveřmi do koupelny. Za pár minut vyšla v županu, s bradou dopředu a zamířila do kuchyně.

"Co je s tebou, Madlenko?" zeptal jsem se pokorně. Chvilí mlčela. Pak se náhle rozplakala, vběhla do ložnice, vrhla se na postel a usedavě kvílela.

Stál jsem bezradně nad zmítajícím se tělem: "Stalo se něco, Madlenko?"

Zvedla uslzenou tvář s narudlým nosem: "Stalo! Stalo! Mluvím s tebou vlídně."

Ty vrčíš jako pes. Nemáš mě rád. Máš určitě jinou... Číhává se odmlčela.

"Co.. jaký nesmysl? Jsem nevrlý, protože nás týrá starý v práci. Za měsíc jde do penze, tak se vyžívá... Ale ty máš jiného! Přiznej se!"

"No dovo!" řekla polo uraženě, polo vlídně, "ty ničíš naše manželství."

Já byl protivný, ona urážlivá. Podezřívávali jsme se navzájem. Kdyžbychom si byli hned upřímně pohovořili, nemusel jsem já jí a ona mně připravit tolik trýznivých hodin. Ovšem - také ne sladké smíření.

Zapamatuj si:

DEVÁTÝM PŘIKÁZÁNÍM BERE BŮH V OCHRANU SOUDRŽNOST LIDSKÉ RODINY A BLAHO DĚTÍ. PŘEDPOKLAD K DOBRÉ VÝCHOVĚ DĚTÍ JE VZÁJEMNÁ ÚCTA, LÁSKA A NEOCHVĚJNÁ VĚRNOST RODIČŮ.

PRVNÍ POMOC V MANŽELSTVÍ

1. PŘED MANŽELSTVÍM JE DŮLEŽITÉ PEVNĚ PŘEDSEVZETÍ, VYBUDOVAT DOBRÉ MANŽELSTVÍ!

Psychologové dlouho odsunovali pojmy "vůle" a "rozhočnutí" stranou. Pak se přesvědčili, jak důležitá je jejich síla. Mnoho manželů od samého začátku manželství nemá úmysl, vytvořit šťastné manželství. "Nebude-li to klapat, jdem od sebe!" Toto laxní pojetí přivede manželství na okraj zkázy nebo je zničí úplně. Přijde kritický okamžik - nesoulad nebo rozdílný názor - a manželství, rozhlodané nedostatkem dobré vůle a péče - se rozsype jako domek, rozežraný červotočem.

Péči nepotřebuje jen náš byt či auto, ale především naše manželství. Naolejovat láskou a něžností, opravit otevřeným rozhovorem, přilít benzin dobré vůle.

2. **MLUVME SPOLU!** - Sofja Grodzynska napsala roztomilou povídku. Muž, rozněvaný na poměry v zaměstnání, se svěřuje manželce, která mu zase vypravuje, jak ji dopálila sousedka. Zatím co žena připravuje večeři, oba se vylíčí a zasednou k jídlu v dobré pohodě. To ovšem nestačí. Musíme provětrat různé problémy, ke kterým se nestavíme stejně, např. výchovu dětí, manželský život, vliv příbuzných ap. Otevřeným rozhovorem a ochotou, uznat správné názory druhého se dostaneme dříve či později oba na stejné místo. Hlavní je zdravý rozum a připravenost, opustit nesprávný názor, nevnučovat druhému násilně své nepromyšlené návrhy.

Není čas? Na procházce, na svěžím vzduchu, nad utichajícím městem se tak hezky hovoří! Jedni manželé si vyměňují názory, když uloží děti ke spánku, manželka spravuje prádlo nebo plete. Nejen názory, i zážitky, dojmy, úsudky. Rozhodně je to pro manželství zdravější, než hledět na bezduché či špatné programy v televizi. Při nich manželství - zvláště mladá - brzo usychají.

3. **NIC SI NEPŘEDSTÍREJTE.** - Příklad: mladá žena nebyla spokojena se svým manželem, aby ho však neurazila, tvářila se, že je všechno v pořádku. Zkušený psychiatr brzo přišel na to, proč je žena melancholická a nevrlá. Poradil jí dobrého sexuologa a věc se brzo upravila. Vždycky se najde vhodná chvíle, kdy taktně a upřímně naznačit partnerovi, co nás na něm mrzí, co nám vadí. Obvykle to bývají věci, o kterých neradi mluvíme, je nám při nich trapné. - Jiný příklad: mladí manželé bydleli s rodiči. Otec se stále diktátorsky míchal do mladého manželství - a mezi manžely vznikl neklid. Po upřímném rozboru situace mladá žena souhlasila, aby muž zakázal jejímu otci vstupovat do pokojů, kde spolu bydleli.

4. **UVAŽUJTE O TOM, ZDALI SVÉHO PARTNERA NEOVLIVŇUJETE NEGATIVNĚ SAMI!** - Je lehké svalovat vinu na druhého. Někdy je vina jednoho partnera tak zahalená, že padá na druhého a jen zkušený psycholog - nebo velmi dobrý zvěřník - pozná jádro věci. Příklad: mladý muž si stěžoval, že jeho žena je hypochondr. Proč? Muž se choval ke své ženě jen tehdy mile, byla-li nemocná. Jinak byl nevšímavý a chladný. Proto se žena snažila být co nejčastěji "nemocná". Většina žen touží po něžnostech, po vědomí, že je pro svého muže nepostradatelná. Chápete, proč jsou některé ženy zlé, nevrlé, podrážděné? Nesnesou, aby nevšímavý muž proměnil manželství ve zvyk. Její chování zahání muže do hospody či do náruče jiné ženy. Pekelný kruh. I koketností může přimět žena muže, aby sám flirtoval a u muže je flirt nebezpečnější - lehce svede k nevěře.

Čistý vzduch i v těch nejskrytějších místech manželství je zdravý!

5. **DOPŘEJTE MANŽELOVI SVOBODU!** - Manželé se často domnívají, že všude musejí vystupovat spolu. Omyl! Pouto musí být vnitřní - a to se posilňuje, čerpá-li manžel sílu i odjinud. Toto pravidlo je důležité u manželů po několikaletém manželství. Každý at má svůj okruh přátel, své zájmy. Žárlivost spočívá víc v sobectví a nedůvěře, někdy chorobné, někdy lehkomyšlně vzbuzené druhým partnerem.

6. **I V ROMANTICE MUSÍ BÝT PORÁDEK!** - Nejsme-li stále do sebe zamilováni, neznamená to konec manželství, nýbrž začátek srůstání. Láska už není tak bouřlivá, zato víc zahřívá a prosvěcuje naše životy, naši rodinu a naše okolí.

R.D.

Svoboda ducha

Ne z modlitby, ne z řeči, nýbrž ze skutků lásky bude nás soudit věčný Soudce.

Vláda věcí nad člověkem - Lidé potřebují mít určité věci, aby mohli uspokojit své osobní potřeby, ale běda, když se stanou jejich služebníky. Je mnoho lidí, kteří upadli do tohoto podivného otroctví. Neznají odpočinek, pořád jsou oblečeni v pracovních šatech, na nic nemají čas a jejich nejvyšším ideálem je stále něco shánět a vylepšovat. Mohou být i věřící, ale na život z víry nemají čas. Do kostela nemohou, ke zpovědi nepůjdou, modlit se už nedovedou, to všechno počká, až budou mít čas. Obvykle to dopadne smutně. Přijde náhlá smrt a udělá všemu konec. Někdy si ani neuvědomí, že odcházejí.

Jožka Vysočinská:

Život.

Je život lidský věčně putování, tou světa dálnou, nekonečnou pláni a na té cestě zšeřelé rád člověk vidí přítele.

To cesta naše sešla se tak maní, že sotva čas byl poznati se na ní a pak hned zase směrem svým jde každá cílem za jiným.

Čas jako voda stále vpřed jen pádí, snem luzným prchne do dáli Tvé mládí,

však na ty chvíle ztracené si srdce rádo vzpomene.

Ty vzpomeň si - a životem jdi šťastná, v něj víra Tvá Ti svítí jak hvězda jasná

a Matka Boží rukou svou veď pod stálou Tě ochranou.

Je život lidský řada dlouhých roků a komu Bůh v nich postaví Tě k boku,

v tom boji žití ztemnělém Ty buď mu strážným andělem!

"Život - nebo vejce!"

"Nepostrádate něco, milostivá paní?"

- Pane šef, mně se zdá, že vás někdo volá!

- Jak to „mně se zdá“! Buď mě volá nebo mě nevolá!

- Já nevím, ale on tam někdo říká „Jsi to ty, starý podvodníku“

M. Peciková: NĚCO Z DĚJIN KALENDÁŘE

(K přestupnému dni 24. února.)

Pravidelné střídání ročních období bylo prvním důvodem k zavedení určité časomíry. Nejstarším činitelem časoměrným byl měsíc. Začínal, když byl večer poprvé spatřen na západní obloze úzký srpek měsíční. U Římanů jej již několik večerů předem očekával sluha chrámové stráže. Jakmile jej spatřil, oznámil to nejvyššímu knězi, který pak obětoval bohyni Junoně vybraného beránka. Po oběti byl začátek nového měsíce slavnostně oznámen lidu. Rok měl takových měsíců 12 a ještě zbýval určitý zlomek. Když součet těchto zbytků tvořil celý měsíc, nastal rok přestupný o 13 měsících. Postupem času se však tento kalendář musil přizpůsobit přirozenému roku, v němž se střídá čtvero ročních období.

Slovo kalendář je původu latinského. Římané tak nazývali knihu, do níž zapisovali jména věřitelů a vypůjčený obnos. Později pak byl to souhrn dnů jednoho roku, uspořádaných podle týdnů a měsíců. Zvlášť bývaly označovány dny sváteční a bohoslužebné. Proto vývoj kalendáře v jednotlivých zemích souvisí úzce se zvyky a názory náboženskými. Později ovšem stává se důležitým činitelem i v životě občanském, soukromém i veřejném.

Nejdůležitější z kalendářů starověkých jest kalendář juliánský. Nese jméno svého zakladatele C. Julia Caesara, slavného vojevůdce římského, jenž jej zavedl r. 46. př. Kristem. Podle astronomických měření a výpočtů egyptského hvězdáře Sosigena rozdělil Caesar cyklus 1461 dní na 4 roky tak, že první měl 366 dní a jmenoval se přestupný, tři ostatní měly po 365 dnech. Jednotlivé měsíce pojmenoval jmény bohů nebo slavných předků. Ještě za jeho života byl na jeho počest pojmenován sedmý měsíc Julius (červenec). Měsíc byl rozdělen na týdny a ty dle zvyku židovského na sedm dní, pojmenovaných v různých krajích různě, většinou dle bohů. Juliánský kalendář přejali téměř všichni národové křesťanství a propracovali jej v středověku dle svých náboženských potřeb.

Pozdějšími astronomickými měřeními bylo však zjištěno, že juliánský rok je o 11 minut 14 sekund delší než rok sluneční. Za 128 roků zpozdil se kalendářní rok

právě o 1 den za rokem přírodním. Postupem času se tato chyba zvětšovala poměrně rychle, takže koncem XVI. století posunula se jarní rovnodennost z 21. III. na 11. III. Aby těmto zmatkům učinil konec, rozhodl se Papež Řehoř XIII. k reformě kalendáře. Řídil se při tom radami a výzkumy universit. Opíraje se o hvězdářské tabulky Koperníkovy, vydal r. 1582 bulu:

„Inter gravissimas pastoralis officii curas“, podle níž má se po 4. říjnu psátí hned patnáctý, aby se tak vyrovnalo ono zpoždění. Tím byl dán základ kalendáři gregoriánskému. Podle něho je přestupným ten rok, jehož číselný součet je dělitelný 4. Rok, jehož letopočet má celistvý počet set, na př. 1700, 1800, 1900 atd., jest jen tehdy přestupný, je-li dělitelný 400.

Reforma Řehoře XIII. byla ve vědeckém světě a ve veřejnosti přijata velmi různě. Katolické university a jejich zástupcové, učenci světového jména, uvítali ji s radostí, neboť viděli v ní konec zmatků a nedorozumění v časomíře. Zato však u odpůrců a hlavně sektářů vzniklo přímo zuřivé pobouření nad tím, že se papež stará o věci, do kterých mu nic není. Proto mnohé národy přijaly gregoriánský kalendář až po dosti dlouhé době. Anglie na př. v XVIII. století, Rusko až po světové válce. K nám byl zaveden mandátem Rudolfovým již r. 1583. Křesťané východních obřadů, pravoslavní i sjednocení, svěť však dosud své svátky podle kalendáře juliánského, t. j. jsou asi o čtrnáct dní za námi.

Po vynalezení tisku zmocnilo se „černé umění“ tiskařské i kalendářů. Nebyly však již jen ukazateli časoměrnými. Od XV. stol. byly v nich i výklady znamení nebeských, výklady evangelií a později i část zábavná. Protože tehdejší lékařství si velice všímalo zjevů astronomických, bylo v kalendářích i mnoho rad a předpisů lékařských.

Kalendář se tak stal nejrozšířenější lidovou literaturou, vydatnou pomůckou na př. našich buditelů. Velmi oblíbené byly t. zv. „toleranci kalendáře“ V. M. Kramera, vydávané v letech 1787–1798 a „stoleté kalendáře“ K. J. Tháma. Z novějších dob pak jistě dobře známe „Národní kalendáře Pečířkovy“.

Pravidla dobré řeči.

1. Než promluvíš, srovnej si v hlavě myšlenky, abys mluvil jasně a srozumitelně. (Přemýšlej, co chceš říci, i jak bys to řekl nejlépe.)

2. O tom, co se skutečně stalo, řekni pravdu. (Přemýšlej, zdali to, co říkáš, souhlasí opravdu s tím, co jsi viděl, slyšel a zažil.)

3. Chce-li na tobě někdo krátkou zprávu, řekni mu jen to nejdůležitější.

4. Chce-li někdo vědět podrobně, jak se co stalo, vypravuj v tom pořádku, jak události za sebou následovaly.

5. Mluv vždy hlasitě, pomalu, zřetelně, přirozeným tónem, čistou a správnou řečí!

6. Mluv v krátkých větách, nic zbytečně neopakuj a věty řádně odděluj! Nevypravuj v nepřetržitě proudě!

Proč říkáme český malíř? Protože je český skrz naskrz, tak český, že mu může jenom Čech rozumět, jen Čech v něm pozná sebe. Nedávno kdosi upozornil, jak již ta jeho nenapodobitelná českost je v jeho jméně, které je spojením dvou staročeských křestních jmen.

„Tam, kde Aleš mluví svou vlastní formou sam, nepoután, ne-sváděn od cesty své stranou, kde mluví svou řečí, kde mluví jeho linie, prostá, srdečná, živá, citem rozechvěná a tak vždy a všude česká, tam nemá Aleš soupeře, tam jeví se i nad Mánesa samého ryzím vičením českého ducha, českého života, které tu český člověk prostě a nanejvýš pravdivě projevuje.“

V uplynulém dvacetiletí jsme naň trochu zapomínali, přestávali jsme mu rozumět. Teprve nyní se dovedeme zase vzít do toho jeho českého chudáctví a abych tak řekl, do jeho české, jihočeské tvrdohlavosti, která by dovedla do nekonečna říkat:

„A přece se točí!“ – Jeho postavy jsou jako z jednoho kusu, vyrostlé z české půdy, drsné a sukovaté, trpké jako mělnické víno, když se ho prvně napiješ a přece bys o všech řekl jako Bušek z Vělhartic v Nerudově romanci:

„ach, přiblíž k tomu lidu hled
a přitiskneš svůj k němu ret
a neodtrhneš více!“

Protože je Aleš tak opravdově český, je také náboženský, křesťanský, katolický. Ba zdá se, že právě proto, že byl věřící, zůstal tak nedotčeně český. Maloval ovšem také Husa a husitské hetmany, ale málo se při nich staral o artikuly pražských mistrů, viděl v nich jen záblesk české síly.

Mnohem častěji a vroucněji maloval sv. Václava. On první nám ho ukázal jako čistého jinocha, v němž nadpřirozený oheň Kristův přetavil češství ve veledílo krásy nadpřirozené i přirozené, on nám jej ukázal jako „něžného a hrdinského světce“, jak jej znal a jak se ho dovolával i Pius XI. takřka umírající.

„Z kreseb Alšových by se dal sestavit celý církevní rok, tak jak jej žili naši předkové, zbožně po katolicku, po česku.“

V tomto svém živelném prostém katolicství se zase setkává s Nerudou a Sládkem. Všichni byli si ce syny své doby a někdy podléhali moderní tehdy pochybovačnosti, holdovali „pokroku“, v jádře však byli a zůstali katolickými křesťany, protože byli Čechy.

Čech je buď křesťan, anebo nemá žádné náboženství. Je realistou, a proto neochvějně věří, že náboženství pro lidi musí mít lidské formy a proto je mu Vičlení Páně a Bohočlověk samozřejmostí. I sám Masaryk neměl proto pochopení pro indické nebo budhistické bloudění ve vesmíru.

Vraťme se ke kořenům a nalezneme sebe a všechno ostatní!

Jar. l'rchlický:

Přípitek

Mikuláši Alšovi

Též jsem noční tulák býval,
Mikuláši!

Na staré se štítý díval,
jak tam straší.
v plášt se schoulil. neškub rtoma,
rád, když byl jsem doma.

Ted co sgrajita a freska
Tvoje mistrě.
sem tam hledí v srdce česká.
jde to bystře.
jsem zas doma v noční chvíli.
dojit. nemám pili.

Hetmani a bojovníci.
markytánky.
rázné hlavy snědých líci
pod copánky.
králů starých staré znaky
klidem zjasní zraky.

Kus té naší epošeje
srdce svírá.
síla nová v hrud se leje.
stará víra:
jak ti na zdích malování.
zas my budem páni!

Iše to hraje. vše to zraje.
ve Tvém štěti.
rušné město. tiché kraje
budte svědci!
Připijme té slávě naší.
boure Mikuláši!

Všem našim čtenářům a přátelům, kteří oslavili či budou oslavovat své narozeniny, jmeniny, rodinná jubilea a kteroukoliv příležitost, která dává důvod k oslavě, přejeme ze srdce hojnost zdraví, radosti, spokojenosti a Božího

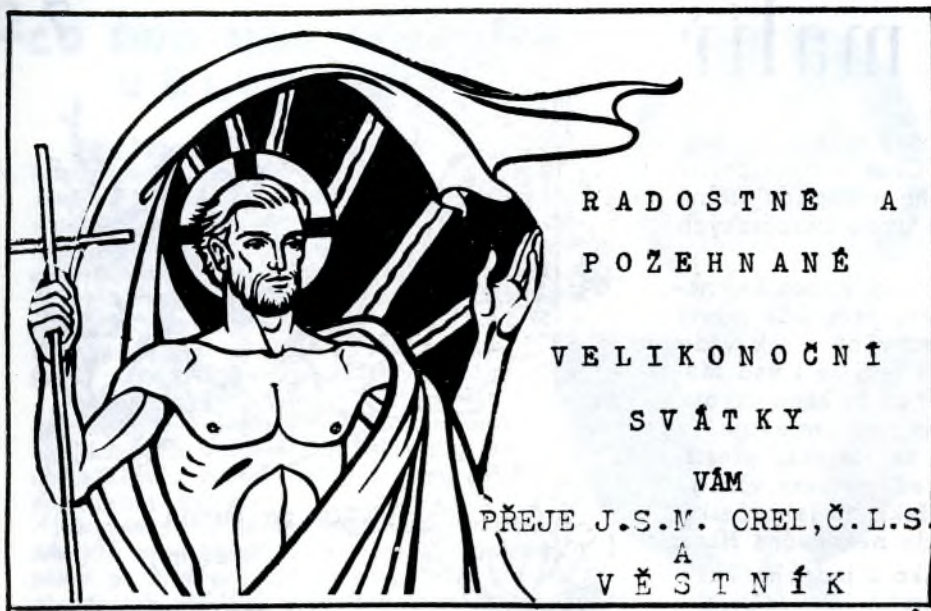

— Proč pláčeš Františku?
— Ale tatínek se uhodil do palce.

— To přece nic není, vždyť je to k smíchu.

— Já jsem se mu smál!

Kristovo vzkříšení z mrtvých — Kristovo vítězství nad ďáblem a hříchem by nebylo úplné, kdyby nenásledovalo vítězství nad smrtí.

Kristus několikrát předpověděl, že tělesnou smrtí přemůže smrt. Řekl: «Syn člověka bude vydán do rukou lidí; zabijí ho, a třetí den bude vzkříšen» (Mt 17,22).

Ježíš zemřel v pátek odpoledne, po celou sobotu jeho tělo leželo mrtvé v hrobě a jeho duše byla od něho odloučena. Připojila se k duším spravedlivých, kteří zemřeli před ním. V noci ze soboty na neděli se zázrak uskutečnil. Zbožné ženy šly ráno k hrobu, aby podle židovského zvyku ošetřily mrtvé tělo vonnými přípravky a aby tak dokončily, co nemohly pro povinný sváteční klid udělat před západem slunce. Když přišly k hrobu, «viděly, že kámen je odvalen. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho: i zděsily se.» Řekl jim: «Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili.» Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: «Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl» (Mk 16,1-7).

V NEDĚLI 10. dubna 1988 v 10 hodin

naše tradiční

sv. PŘIJÍMÁNÍ

pro členstvo a příznivce naší Jednoty

po mši sv.

DIXIELAND

v našem sále
1030 Vídeň
Schützengasse 30
vchod: Rennweg 63A

drátková
budva

vyhrává
DIXIELAND fary Vídeň XL

V SOBOTU 23. dubna 1988 ve 20 hodin

DISCO

pod heslem:

"LA BELLA ITALIA"

v našem sále
1030 Vídeň
Schützengasse 30

občerstvení

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost k svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod.
mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhaus-
gasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 ho-
din mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

UPOZORNĚNÍ: Každou třetí neděli v
měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá
s rytmickými písněmi v českém kostele
Viedeň III., Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v
8.10 s promluvou a v 11 hodin dopoledne
u Otců redemptoristů 1010 Vídeň, Na
Nábřeží.

**KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novot-
ného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro:**
otevřeno středa a pátek od 17 do
21.30 hodin, v neděli od 9 do 11 hodin.
Každý první pátek v měsíci mše svatá v
kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres,
Kurrentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cvičení
každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň II.
Blumauergasse číslo 21. — Úřední hodiny
tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12.

IV. odbor Jed. sv. Metoděje
Viedeň XX

pořádá v neděli 15. května
pouť

do Maria Dreieichen.

Jízdenky k dostání:

Str. Bergová: T. 33-27-873

Br. Bouchal: 45-28-384